

DM

magazin

Símai
Mihály

Anyakép

1.

négy pici ujfmozdulattal
ablaot metszünk az égbe
angyal is letékinthetne rajta
de ő hajol ki
halottai hajával eleven arccal
— szőkevény kórházi ruhája
csupasz teste most ki se látszik
csukott szemhéja kékefestve
akár a nyúlánk diáklányoké

2.

fiam pici sírokat rajzol a homokba
babaarcú nagymama fekszik benne
alvóbaba
pillantóbaba
mellébe döfött acélkulccsal

3.

férlikor magasából
repülőablakból nézem őket

élni már nem volt ideje

most
tündér anyám fiammal játszik
ringispilt forgat a Tejút bálján
unokáival keringőző
hűség igavonó szívét
befonja az örök napküllőkbe
repülőablakból nézem őket
szemembe-záruva hordom őket
mérem a távolságot kettejük közti
szédületben

zuhanórepülésben

Andrássy
Lajos

Déli verőben

Zuhog a fény — szikrázó ablaktáblák
mögött verítékébe fül a szerelem
bódultan leng a pára a platánok
között — ásitva számhoz emelem
a habzó sörrel színg poharat
s elnézek arra hol a pipacsok
mint a vércseppek fel-felizzanak
halk szédülésre — Belehallgatok
emlékcimbe, s hallom a mezőt
teszes mellű szűz vadóc integet
a fehérfürtös akácok között...
— olvad az aszfalt s tikkadt hárslatt
várom a mindig késve érkezőt

Mon- dott szóból írott SZÓ

Nagyszerű: bent áll egy taxi az állomáson. Akkor látom, a sofőr telefonál, visszateszi a kagylót a helyére, bevágja magát a kocsi-ba, indít. Alig húsz méterre vagyok tőle, integetek is, hogy álljon meg. Elrobog. De még ahhoz sem marad időm, hogy mérgelődjek, befut az állomásra egy másik. Akkorra érek oda:

— Szabad a kocsí?
— Hová menne?
— A Ganz-MÁVAG-ba.
— Mehetünk.
Beszállok.

A sofőr indítana, de közben mellénk lép egy egyensapkás ember:

— Jó napot kívánok — köszönök, az utasnak is.
— Adjam a menetlevelet? — kérdezi tőle a sofőr.

— Nem, ne adja, csak ide frok be — forgat a kezében valamilyen papírlapot.

Visszaadja, tiszteleg, mehetünk.
— Ez miféle ellenőrzés volt? — kérdezem, amikor már elhagyjuk a környéket.

— A maga miatt, nem akart kukacolni.

— Ez szép volt tőle, utóvégre azért szálltam taxiba, mert sietek.

— Higyje el, ki sem nézné belőle valaki, hogy milyen vadállat. Intelligens, művelt, pacák, akkor is udvarias, amikor elkap valakit. A taxisok meg tudnák fojtani egy kanál vízben.

Hallgatok.

— Engem is meg akart már fogni néhányszor, de csontra esett. Én azt is beírom, ha a családomat viszem. Még a kollégákat is, ha bekéredzkednek.

— Az nem számít szolgálati útnak?

— Nem bizony.

— Soha egy lépést nem teszek bekapcsolt óra nélkül — folytatja. — Ma már nem érdeke a taxisnak, hogy csaljon, magának keresi a pénzt. Meg aztán az sem mindegy, mi a véleménye az em-

berről a vállalatnak. Erről megbizonyosodtam.

A körtér sarkához értünk, lassít a kocsí. A 107-es busz előtt éppen akkor szaladt egy kosaras néni. Paraszthájszálon múlt, hogy el nem ütötte. Nézni is szörnyű volt.

— Így csaptam el egyszer egy öreg embert. Itt jobbról a kocsí tetejének ütközött. Kapom el a kormányt erre két rendőrt, meg egy asszonyt is feldöntöttem. Letartóztattak.

— Na persze, rendőrt ütött el:

— Nem azért, semmi bajuk nem lett, csak a kerékpár tört össze. Az öreg miatt, úgy vitték el a mentők. Mondom, a rendőröknek: „Rendben van, vigyenek, bár szerintem az öregnek csak a lába tört el” — nem is kívántam, hogy komolyabb baja legyen szegénynek, pedig ő volt a hibás. — „Csak annyit engedjenek meg, hogy telefonáljak a feleségemnek. Két gyerek van otthon.” Beleegyeztek. Jött velem az egyik a sarki közértbe. Hívom a feleségem, mondom neki, ne várjanak haza, hosszabb útra küldtek. Nem akartam megijeszteni. Csodálkozott is a rendőrt, hogy nem mondtam meg, mi történt. „Miért mondanám meg, nem én vagyok a hibás, nem követtem el semmit, maguk csak 72 óráig tarthatnak bent, semmivel sem tovább.”

— Bent a rendőrségen elkezdtek velem vacakolni. Mondom a Slezáknak, akkor még százados volt: „Slezák úr, kérem, legyen szíves délután beszólni a feleségemnek, mi történt velem.” Véletlenül egy házban laktunk.

ugyanis. Felcsattant a pali, mit bizalmasodok vele: Mondom: „Ez nem bizalmasodás, maga miatt vagyok itt, ennyit megtenni emberi kötelessége.” Na, majd ő megmutatja, hogy így, meg úgy, mérgelődött. Azután egy óra múlva kiengedtek.

— Utólag tudtam meg, hogy közben felhívták a vállalatot, s tájékoztatták róla, mi történt. Addigra már az is kiderült, hogy akit elütöttem, annak tényleg csak a lába tört. A főnököm pedig azt mondta, hogy „Mivel ezzel az emberrel soha semmi baj nem volt, s ezek szerint most sem követett el semmit, ha csak egy mód van rá, engedjék ki azonnal.” Ha csibész vagyok, bizonyára egy jó szót sem szól értem.

Mire a történetnek vége, éppen bekanyarodunk a gyár elé.

— Itt dolgozik? — kérdezi.

— Nem, egy megbeszélésre jövök.

— Talán csak nem újságíró?

— Ezt meg honnan veszi?

— Megérzés.

— De hiszen maga beszélt, én csak hallgattam.

— Tudja, ebben a szakmában szerez az ember némi emberismeretet.

— Gratulálok.

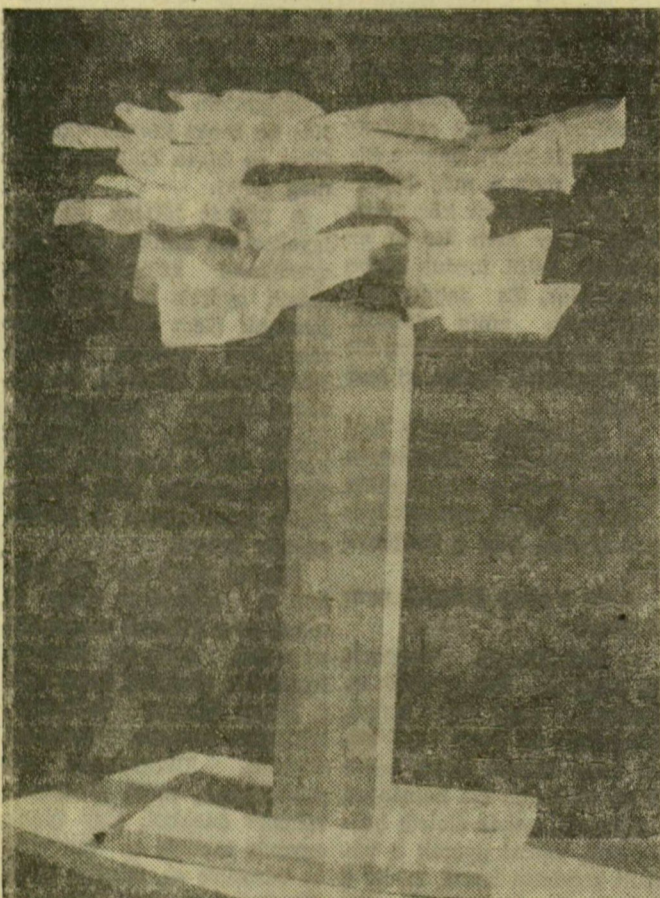
— Éppen ezért arra szeretném kérni, hogy ne írja meg, amit elmondtam.

Megígértem, de úgy látszik, mégis hibázott az emberismerete. Nem tudta, hogy a mi szakmánkban viszont minden mondott szóból, előbb-utóbb írott szó lesz. Különösképp, ha olyasmiről esett, ami érdekes, netán tanulságos is.

FEHÉR KÁLMÁN

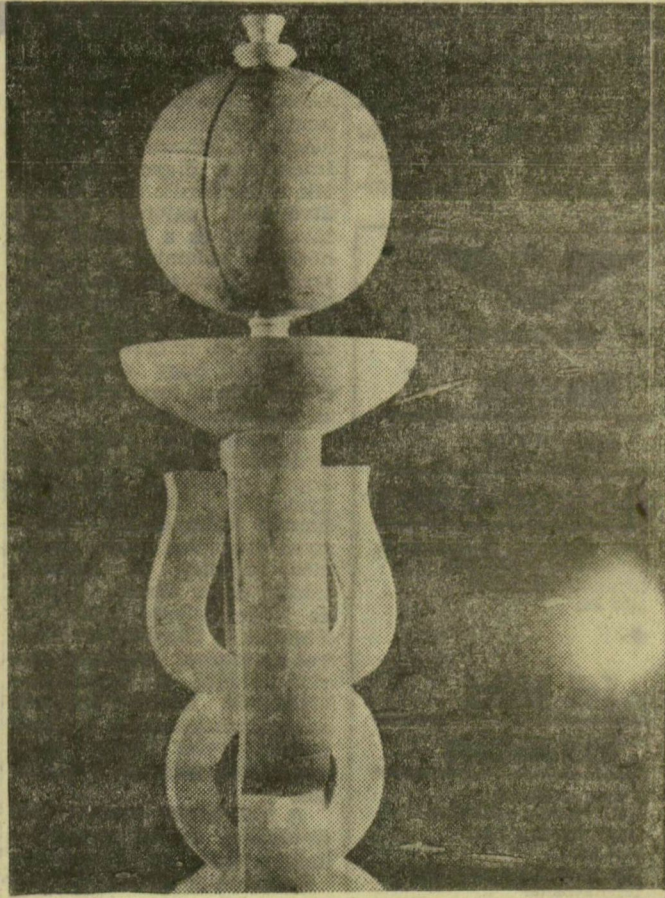
Az elmúlt héten nyílt meg a Móra Ferenc Múzeum kupolacsarnokában az a kiállítás, mely 15 szobortervet mutat be. Azok a tervek kerültek nagyközönség elé, melyek a Szeged megyei városi tanács pályázati felhívására készültek, melyeknek java Tarján városrészt fogja szépíteni-építeni. A beérkezett 94 pályamű közül a zsűri által legjobbnak vélt, 15-öt állították ki, melyek közül lapunk olvasóinak 9 műalkotását mutatjuk be. Szöllősy Enikő, Szathmáry Gyöngyi, Mizser Pál, Meszes Tóth Gyula és Bányai József szobortervei, térplasztikái modern szellemben fogant művek. A különböző térformák egymáshoz és környezethez való viszonyából született e művek jelképes mondanivalója. Vasas Károly, Csikai Márta, Veszprémi Imre és Szanday Sándor alkotásainak témája az ember. Az ember, mely a művészet számára az örök és kifogyhatatlan téma. A korszerű plasztika nyelvén szólnak az alkotók. Olyan helyre tervezték-álmodták ezeket a szobrokat, ahol fiatalok élnek, akik fogékonyságra, az újra, az eredetire. A művek reprodukciójának bemutatásával szeretnénk elősegíteni, hogy a Tarjánban élő emberek, Szeged lakói, már a tervek stádiumában találkozzanak azokkal a műalkotásokkal, melyek környezetüket fogják emberivé varázsolni. Lásd, és véleményt is mondjanak róluk. Véleményt: melyikkel élnének szívesen együtt, melyik az, mely mellett jól esne megpihenni, mely felé vennék gyakran sétáikat.

Szöllősy Enikő

Szathmáry Gyöngyi

Mizser Pál